

[Jørgen Gram.]

ganske tilsvarende forhold har fået dispensation. Navnene står til rådighed for ministeren.

Det er jo sådan noget, der vækker undren, og som kritiseres på begge sider af grænsen, og som efter min mening bør rettes. Jeg er vidende om, at der under 18. september 1950 og 21. december 1951 er udstedt kongelige anordninger, hvori der sættes visse frister for andragende om genoptagelser af sager. Jeg beder ministeren undersøge, om ikke disse frister i administrationen er tilsidesat i mange tilfælde. Jeg kritiserer ikke dette, for livet består af en mangfoldighed af enkelttilfælde, som der hver for sig må tages stilling til; men de pågældende rundt om i Danmark, og forøvrigt også i Tyskland, hvis sager muligvis for år tilbage er pådømt, har sikkert i mange tilfælde ikke ringeste anelse om de kongelige anordninger, selv om jeg ved, at der er løbende en del andragender og dispensationer, også hvor der først har foreligget afslag.

Mit spørgsmål til ministeren nu er da dette: Vil ministeren give en fyldestgørende oversigt over hele denne sags forløb, og vil ministeren ikke finde det rigtigt, set ud fra de af mig anførte og muligvis mange andre synspunkter, at foranledige en samlet efterrevision optaget med eller uden rigsdagens medvirken og derefter hurtigst få en afslutning på denne sag?

Jeg er fuldstændig klar over, at jeg i det foregående har talt tyske undersætters og interessers sag. Mange vil måske spørge hvorfor. Sådan som der på mange områder i Sydslesvig lægges vore dansksindede landsmænd hindringer i vejen, og de simpleste menneskerettigheder tilsidesættes for at kvæle danskheden dernede, opfordrer dette ikke til at støtte tyske interesser heroppe. Jo, jeg mener, at vi bør have og selv skabe en udgang af det kapitel, der hedder konfiskation af tysk og japansk ejendom, så en bestemt og lige linie er fulgt, som vi i eftertiden ikke behøver at blues ved.

Forholdene i Sønderjylland har altid bygget på et retsstandpunkt. Sådan er det

også nu, og det vedstår jeg, også når det gælder tyske interesser. Så kan vi stå imod kritik fra alle tænkelige sider, og så kan vi med støt ret og vægt heroppefra gå ind for de danske interesser i Sydslesvig, når og hvor dette måtte tiltrænges, sådan som både statsministeren og udenrigsministeren så rigtigt har givet udtryk for. Dette trænger den sydslesvigske befolkning sandelig i høj grad til at mærke i praksis, når man ser det væld af chikane, som den dansksindede del af befolkningen er udsat for. Disse chikaner har tydeligt nok det mål fra visse sider ved trusler og tilsidesættelser at køre danskheden træt og reducere denne til et betydningsløst minimum. Både administrationen fra Kiel samt underordnede myndigheder ude omkring i Sydslesvig, hvor flygtningeelementer lægger deres indflydelse tungt i vægtskålen mod danskheden, synes at være enige i dette. Dette hindrer en rolig udvikling i Sydslesvig.

Nylig har man fra Sydslesvigsk Forening rettet en henvendelse til forbundspræsidenten dr. Heuss i Bonn med dokumentation af en række overgreb, som vistnok også forbundspræsidenten vil finde forkastelige. Disse overgreb er både i ånd og bogstav ganske imod, hvad der er nedfældet i Kiel-erklæringen. Den danske regering var i sin tid med som interesseret iagttager ved Kiel-erklæringens tilblivelse og udformning. Jeg spørger nu den højtærede udenrigsminister: Har man herfra ladet den sydslesvigske forenings henvendelse stå ene, eller har man her fra Danmark på en eller anden måde understreget henvendelsens betydning og derved givet denne vægt overfor forbundspræsidenten? Sydslesvigerne må selvfølgelig selv stå inde for henvendelsen og fremføre denne, men her fra Danmark må det være en opgave og pligt at påpege overfor Bonn-regeringen, at hvis der i Sydslesvig fortsat sker noget, som kan belaste forholdet mellem Danmark og Tyskland på en måde, som ingen af de to parter kan være tjent med, er vi fra Danmark, også fra grænselandet, rede til at gå ind i fremtiden i Europatankens ånd. En tilsidesættelse af menneskerettighederne, sådan